

СПОГАДИ ПРО ШКІЛЬНИЙ ДЗВОНИК

5 лютого випускники різних років шкіл Клеванищини зберуться на свої традиційні зустрічі. Які емоції переповнюють сучасника, що закінчив школу двадцять і десять років тому – читайте на 3 сторінці.

Фото з архіву редакції. 2008р.

ВИПУСКНИЙ ВЕЧІР НА ЗЛАМІ ЕПОХ

На завтрашній суботній зустрічі з випускниками Зорянської середньої школи (скажу відверто, що мені, випускнику 1991 року, дещо незвична теперішня назва закладу — «Зорянський НВК «школа-гімназія») можна буде почути з вуст випускників найокроковніші, пов'язане з рідною школою. Кожен з

Дембицька, Ольга Яківна Петришина, Микола Васильович Любов Василіна Тарковські, Сергій Григорович і Ніна Васиївна Родаки, Олексій Кузьмич Пархомай, Зінаїда Кузьмівна Кедись, Олексій Прокопович і Надія Олексівна Прокопчук, Олег Степанович Пухий. Не можна не згадати добрим словом нашого директора Миколу Васильовича Борщика та його дружини, вчительку української мови та

ця країна наказала довго жити. Моя дочка Яна, яка зараз навчається в десятому класі Зорянського НВК «школа-гімназія», народилася вже в незалежній Україні. Однак для мого покоління саме та школа радянських часів залишиться назавжди самою рідною і дорогою. Щоб там не казали, але не все там було так погано, як дехто тепер змальовує. А хіба зараз ніяких проблем немає в освіті?

мира Антоновича Плютинського сам Кравчук. А ми, випускники, стояли тоді біля ресторану, бо саме оголосили перерву на танці. Не знаю, хто перший подав приклад, але майже всі рвонули напроprostень від ресторану до Палацу культури. І нічого та охорона зробити не змогла. Ми її буквально змели. Але Леонід Макарович, треба віддати йому належне, зустрів нашу гвардію дуже привітно. Він розпитував нас про наші справи, побажав щастя й успіхів у житті. А потім ми сфотографувалися на сходах біля центрального входу у Палац культури. І не могли навіть подумати ми, що стоїмо поруч з майбутнім президентом незалежної України, народження якої відбулося так несподівано.

Юрій ГОНЧАР, підприємець, випускник Зорянської середньої школи 1991 року.

ХАЙ КОЖЕН ДЕНЬ ВАМ РАДІСТЬ ПРИНЕСЕ

Здається, ще недавно ми зовсім маленькими переступили поріг Зорянської середньої школи, у 2001 році стали першим випуском XXI століття, закінчили на той час вже Зорянський навчально-виховний комплекс школу-гімназію. Скільки б людина не прожила і чого б вона не досягнула у своєму житті, шкільні роки завжди згадуються, як одні з найкращих. Вони самі цікаві, насичені подіями, романтичними, щасливими і божевільними. Звичайно із своїми величезними проблемами, сьогодні ж для нас це просто пройде-

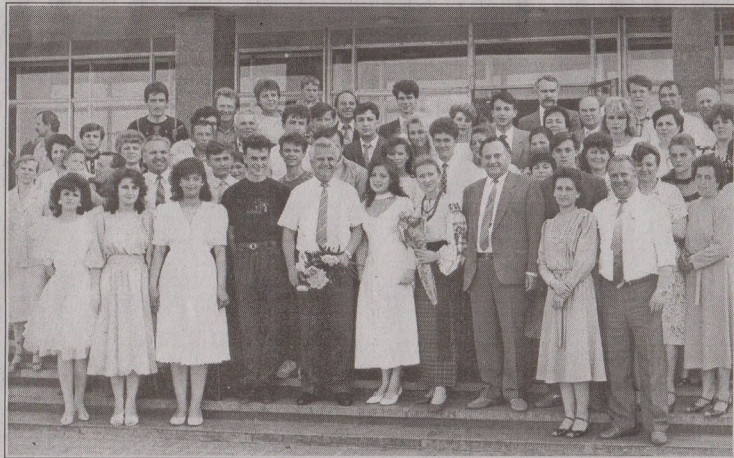
машиністи, перукарі, продавці, бізнесмени. Діти багатьох ходять у нашу рідну Зорянську школу, сидять за тими ж партами, випробовують терпіння тих же вчителів. А здається, що час на них просто не діє...

Згадується перша вчителька, яка стала нам другою мамою, Варвара Людмила Олексівна. Вона навчила нас читати, писати, рахувати, додавати та віднімати, множити і ділити, малювати. Саме її доводилося відповідати на наші численні запитання, розповідати про те, як і що відбувається, звідки що береться.

Наступною була Петришина Ольга Яківна, наш класний керівник з 5-го по 11 клас, вчитель англійської мови. Ой як нелегко їй було з нашими витівками, вічними проблемами в навчально-виховному процесі: розбиті шибки, вазони, поламані меблі, написані та подерті парті, невтішні результати контрольних та самостійних робіт, зірвані та прогуляні уроки, біжки з розбитими носами та численними синцями. Але, разом з тим, вона не раз нагороджувала нас грамотами за успіхи в навчанні, гордилася результатами нашої участі в олімпіадах, конкурсах, концертах, КВК.

Не можна не згадати директора школи — Середу Світлану Андрівну. Особливо вдячна їй за привітний нам погляд до прекрасного, прози до української поезії та любові, за оптимістичний підхід до навчального процесу, за її оригінальні уроки. Їй одній з небагатьох вчителів вдалося підтримувати таку дисципліну на уроках, що можна було почути, як «муха пролетить». Вона дісно стала господаркою у школі, прикрасила і причепурила її стіни, віддала частину своєї любові і свого тепла. Адже, школа — це значна частина життя Світлани Андрівни.

Кожні п'ять років ми приходилимо в різні стіни, сідати мимемо за свої парти та будемо знову і знову згадувати, як все було. Минулого не повернеш... Зате приємні спогади завжди зігрівають наше серце. А ми, випускники, хочем сказати, Вам, вчителям,

Леонід Кравчук з випускниками 1991р. у Зорі. Фото А.Поплавського.

нас матиме можливість зазирнути в найпотаємніші куточки своєї пам'яті. І тоді випливе все добре, що нам дала школа. Згадаємо ми, звичайно, і про наші «вибрики», дурні, але, на той давній дитячий та юнацький погляд, веселі вибрики. Однак якби не було тих мир-

літератури, Ірину Григорівну. Дуже сумно, що їх вже немає з нами в цьому житті.

В нашому випуску 10-А навчалось 28 учнів. По-різному складалася їхня доля. Але характерно, що більшість з нас знайшли достойне

Не можна не згадати один яскравий епізод, який відбувся під час нашого випускового балу. Тоді у Зорю завітав Голова Верховної Ради Української Радянської Соціалістичної республіки Леонід Макарович Кравчук. На площі біля Зо-

ки. Однак, якби не було тих мирних дурниць, то про що можна було б згадувати нам, тепер вже солідним жінкам і чоловікам, які скоро розмінюють четвертий десяток? Все, що було в нашій юності, майже завжди має рожеве забарвлення.

Напередодні зустрічі зі своїми однокласниками приємне хвилювання огортає моє серце. Та й не тільки моє. Я вважаю, що солодким щемом озивається душа кожного випускника нашої школи. Хочеться низько вклонитися й подякувати усім, хто причетний до нашого виховання і навчання. Звичайно, в першу чергу, це вчителі. Вони нам дали знання, а людина без знань — що птах без крил. Широке знання, звичка мислити і благородство почуттів є саме тими трьма якостями, що формують ці крила. Спасибі вам за крила, дорогі вчителі. Нас радує, що більшість з вас, хто причетний до нашого випуску, і зараз трудиться в нашій школі. Це наш класний керівник Сергій Олексійович Парфенюк, вчитель Світлана Феоданівна

Юрій Гончар (крайній зліва) серед однокласників.

місце в житті. Правда, декому довелося в пошуках щастя податися і в чужі краї.

Більшість з нас відчули на собі тягар важких і складних років. Адже наш випуск був останній в тій країні, яка називалася Радянський Союз. Рівно через два місяці

ранського Палацу культури, разом невідомо звідки з'явився досить багато міцних молодих хлопців, які розташувалися по його периметру. Це, як ми пізніше зрозуміли, була охорона високої посадової особи. І ось із Палацу культури вийшов у супроводі Володи-

гідні ж для нас це просто пройденний етап нашого життя.

С що згадати зі шкільного життя, є чим гордитися, є й над чим посяміятися. Нудні та цікаві уроки, олімпіади, навчально-виробнича практика, збір фруктів та овочів у колгоспі, веселі шкільні вечори та дискотеки, туристичні походи, екскурсії, неперевершений випускний бал... Вчителі, які віддавали свої сили і натхнення, їхнє нескінченне терпіння, великий професіоналізм, дали кожному з нас гідну п'ятірку у доросле життя. Наш випуск відомий великою кількістю золотих та срібних медалістів, призерів районних та обласних олімпіад. Коли ми не хотіли вчитися, ви завжди казали: «Тяжко в навчанні — легко у бою». І це дійсно так!

На сьогоднішній день майже кожен з нас має власну сім'ю, роботу, певний соціальний статус. Є серед нас і вчителі, і вихователі, і лікарі, бухгалтери та економісти, архітектори та юристи, менеджери, інженери, лісники, працівники міліції та податкової служби, водії,

мамо в рідні стіни, сідати мимемо за свої парти та будемо знову і знову згадувати, як все було. Минулого не повернеш... Зате приємні спогади завжди зігрівають наше серце. А ми, випускники, хочем сказати, Вам, вчителям,

подякувати за все, Здоров'ячка міцного побажати, Хай кожен день вам радість принесе. Людьского щастя, гідного достатку, Любові, вдячності, терпіння, доброти, і на роботі й вдома — скрізь порядку, Завжди успішного досягнення мети. Нехай ця ваша нелегка робота Приносить задоволення весь час, Про учнів ваших вічна турбота Вернеться хай сторицею для вас!

За гідне нагород усіх навчання, За знань важливих повен мій, За працю, допомогу, розуміння Низький уклін від нас усіх!
Оксана ЧИРУК, випускниця 2001 року.